FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F.G. JACOBS

fremsat den 23. marts 2000 *

1. Denne sag vedrører foreneligheden med Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366) [1], af et afslag fra den kompetente tyske institution Landesversicherungsanstalt Westfalen (den regionale institution for social sikring, herefter »LVA Westfalen«) på at tildele Viktor Movrin — en nederlandsk statsborger med bopæl i Nederlandene, som både oppebærer alderspension fra LVA Westfalen og fra den kompetente institution i Nederlandene — et tilskud til betaling af bidragene til hans lovpligtige sygeforsikring i Nederlandene. Det følger af tysk lovgivning, at pensionsmodtagere, som er tvungent eller frivilligt forsikret under en lovpligtig sygeforsikringsordning, eller som har tegnet en privat sygeforsikring, har krav på dette tilskud, medmindre de er bosat i en anden medlemsstat og dér er tvungent forsikret under denne medlemsstats lovpligtige sygeforsikringsordning.

Nationale bestemmelser

2. Sozialgesetzbuch Erstes Buch (den tyske lov om social sikring, første bog, herefter »SGB I«) bestemmer, at der kan ansøges om tilskud til udgifter til sygeforsikringen i henhold til den lovpligtige pensionsforsikringsordning [2]. De øvrige relevante bestemmelser findes i Sozialgesetzbuch Fünftes Buch (den tyske lov om social sikring, femte bog, herefter »SGB V«), som omhandler den lovpligtige sygeforsikringsordning, og Sozialgesetzbuch Sechstes Buch (lov om social sikring, sjette bog, herefter »SGB VI«), som vedrører den lovpligtige pensionsforsikringsordning. Deres indhold kan sammenfattes som følger:

3. De tyske pensionskasser betaler halvdelen af de sygeforsikringsbidrag, der skal udredes af modtagere af tyske pensioner, som er tvungent forsikret i henhold til den lovpligtige tyske sygeforsikringsordning, selv om de er bosat i en anden medlemsstat [3]. Disse bidrag beregnes på grundlag af det pensionsbeløb, der modtages fra den lovpligtige pensionsforsikringsordning [4]. Betalingen af bidrag foretages direkte til

* Originalsprog: engelsk.

1 — Den seneste ajourførte version findes i bilag A, del I, til Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2.12.1996 om ændring og ajourføring af forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og af forordning (EØF) nr. 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT L 28, s. 1). Selv om forordning nr. 118/97 trådte i kraft, efter at Landesversicherungsanstalt Westfalen traf den afgørelse, som danner grundlag for tvisten i hovedsagen, er de relevante bestemmelser de samme.

2 — § 23.

3 — § 249 a i SGB V.

4 — § 226 i SGB V.

sygeforsikringsinstitutionen [5]. Desuden betaler de tyske pensionskasser halvdelen af de bidrag til sygeforsikring, som skal udredes af modtagere af tyske pensioner, som er frivilligt forsikret under den lovpligtige tyske sygeforsikringsordning eller har tegnet en privat sygeforsikring i en virksomhed med hjemsted i Tyskland eller i en anden medlemsstat, selv om de er bosat i en anden medlemsstat. Denne betaling sker direkte til pensionisten [6]. Begge typer betalinger vil i det følgende blive benævnt tilskud. Derimod udbetaler de tyske pensionskasser ikke tilskud til betaling af bidrag til sygeforsikring, som skal udredes af modtageren af en tysk pension, som er bosat i en anden medlemsstat, hvor han er tvungent forsikret i henhold til denne stats lovpligtige sygeforsikringsordning.

Relevante fællesskabsretlige bestemmelser

4. Artikel 1, litra t), i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»I denne forordning:

...

t) betyder udtrykkene »ydelser«, »pensioner« og »renter« samtlige ydelser, pensioner og renter, herunder samtlige dele af dem, der afholdes af offentlige midler, og samtlige forhøjelser i form af reguleringstillæg eller andre tillæg, med forbehold af bestemmelserne i afsnit III, samt de ydelser i form af kapitalbeløb, der kan træde i stedet for pensioner eller renter, samt udbetalinger, der foretages som refusion af bidrag.«

5. Artikel 10, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»Kontantydelser ved invaliditet eller alderdom eller til efterladte, erstatning i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme samt ydelser ved dødsfald, hvortil der er erhvervet ret efter lovgivningen i en eller flere medlemsstater, kan, medmindre andet er bestemt i denne forordning, ikke nedsættes, ændres, stilles i bero, inddrages eller beslaglægges som følge af, at den berettigede er bosat i en anden medlemsstat end den, hvori den institution, som det påhviler at udrede ydelsen, er beliggende.«

6. Artikel 27 i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

«En person, der har ret til pension eller rente efter lovgivningen i to eller flere medlemsstater, herunder lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område den pågældende er bosat, og som har ret til ydelser efter lovgivningen i sidstnævnte medlemsstat, i givet fald under iagttagelse af bestemmelserne i artikel 18 og bilag VI, modtager, ligesom sine familiemedlemmer,

5 — § 255, stk. 1, i SGB V.
6 — § 106, stk. 1, i SGB VI.

disse ydelser fra bopælsstedets institution og for denne institutions regning, som om den pågældende alene var berettiget til pension eller rente efter den sidstnævnte medlemsstats lovgivning.«

Faktiske omstændigheder

7. Viktor Movrin, som er nederlandsk statsborger og bosat i Nederlandene, har tilbagelagt aldersforsikringsperioder i både Nederlandene og i Tyskland og fik både tildelt pension fra de nederlandske myndigheder fra den 1. august 1995 og fra de tyske myndigheder fra den 1. september 1995. I henhold til nederlandsk ret er Viktor Movrin forpligtet til at betale sygeforsikringsbidrag beregnet i forhold til summen af de pensionsbeløb, som han modtager i kraft af sin nederlandske og sin tyske pension. Modtagere af nederlandske pensioner oppebærer beløb, som skal kompensere for udgifter til sygeforsikringsbidrag. Viktor Movrin modtager sådanne beløb, men disse beregnes alene på grundlag af hans nederlandske pension.

8. I november 1996 ansøgte Viktor Movrin LVA Westfalen om udbetaling af tilskud til sygeforsikring svarende til den del af bidragene til hans nederlandske sygeforsikring, som skulle betales som følge af hans tyske pension. Ved afgørelse af 9. januar 1997 meddelte LVA Westfalen ham afslag på hans ansøgning. Efter at LVA Westfalen havde afvist hans klage over denne afgørelse, anlagde han uden held sag ved Sozialgericht Münster. I appelsagen annullerede Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen den af Sozialgericht trufne afgørelse og hjemviste sagen til denne ret. Da Sozialgericht var i tvivl om, hvorvidt afslaget på tildeling af tilskuddet var foreneligt med fællesskabsretten, har den forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

«Er det i strid med fællesskabsretten, at sagsøgte afslår at tildele sagsøgeren, der oppebærer en almindelig alderspension fra sagsøgte, et tilskud til bidragene til hans nederlandske sygeforsikring?«

Vurdering

9. Viktor Movrin har gjort gældende, at tilskuddet udgør en kontantydelse ved alderdom som omhandlet i artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 og dermed bør kunne eksporteres i medfør af denne bestemmelse. Kommissionen finder ligeledes, at tilskuddet udgør et andet tillæg som omhandlet i artikel 1, litra t), i forordning nr. 1408/71, der tillægges en alderspension og dermed er omfattet af artikel 10, stk. 1. Den tyske regering finder derimod, at tilskuddet ikke er en »ydelse« som omhandlet i forordningens artikel 1, litra t), og dermed ikke henhører under artikel 10, stk. 1. LVA Westfalen tager i sine bemærkninger udgangspunkt i, at tilskuddet til sygeforsikring er en ydelse i anledning af sygdom, hvorfor artikel 27 i forordning nr. 1408/71 finder anvendelse, hvilket fører til, at den tyske institution ikke har pligt til at udbetale tilskuddet.

10. Det grundlæggende spørgsmål er, om tilskuddet udgør en kontantydelse ved alderdom som omhandlet i artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1408/71. I så fald har Viktor Movrin krav på det, selv om han ikke er bosat i Tyskland. Tilskuddet kan ikke henhøre under artikel 10, stk. 1, medmindre det er omfattet af kategorien »ydelser, pensioner og renter« som defineret i artikel 1, litra t). Derfor vil jeg begynde med dette spørgsmål.

Henhører tilskuddet under artikel 1, litra t)?

11. Efter min opfattelse udgør tilskuddet til sygeforsikring, som har til formål at bidrage til betalingen af sygeforsikringsbidrag, en ydelse som omhandlet i artikel 1, litra t), i forordning nr. 1408/71.

12. Domstolen har flere gange fastslået, at en ydelse kan anses for en social sikringsydelse, såfremt den for det første tildeles de berettigede uden nogen individuel skønsmæssig bedømmelse af personlige behov, men efter lovbestemte kriterier, og den for det andet vedrører en af de risici, der udtrykkeligt er anført i artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 [7]. Denne bestemmelse omfatter såvel ydelser i anledning af sygdom [artikel 4, stk. 1, litra a)] som ydelser i anledning af alderdom [artikel 4, stk. 1, litra c)]. Indplaceringen af en ydelse inden for en social sikringsgren er i det væsentlige bestemt af dens kendetegn, navnlig dens formål og de vilkår, hvorunder den gives [8]. Som det bemærkes af Kommissionen, følger det klart af den nationale lovgivning, at disse to forhold er indicier for, at tilskuddet er et element i alderspensionen. Tilskuddet udredes af pensionskasserne og beregnes på baggrund af størrelsen af de bidrag, som betales til sygeforsikringen, og størrelsen af disse fastsættes på grundlag af den oppebårne pension. Tilskudsbeløbet afhænger således af pensionens størrelse og er ikke undergivet myndighedernes skøn. Desuden er udbetalingen af tilskuddet afhængig af, at der foreligger en ret til pension, og endvidere udbetales det til pensionsmodtagerne som en ret, også her uden nogen skønsmæssig bedømmelse. Det er således efter sin art et andet tillæg, der tillægges pensionen, som omhandlet i forordningens artikel 1, litra t).

13. Den tyske regering har gjort gældende, at i hvert fald for så vidt angår en pensionsmodtager, som er tvungent forsikret i henhold til den lovpligtige tyske sygeforsikringsordning, viser den omstændighed, at tilskuddet fra pensionskassen ikke udbetales til pensionsmodtageren, men direkte til sygeforsikringsinstitutionen, at det ikke kan udgøre en »ydelse« som omhandlet i artikel 1, litra t), i forordning nr. 1408/71. Som det imidlertid anføres af Kommissionen, foretages udbetalingen ikke desto mindre til fordel for pensionsmodtageren

7 — Jf. f.eks. dom af 2.8.1993, sag C-66/92, Acciardi, Sml. I, s. 4567, præmis 14.

8 — Domstolens dom af 27.3.1985, sag 249/83, Hoeckx, Sml. s. 973, præmis 11.

og udgør en ydelse i forhold til ham. Det har således til virkning at supplere den pension, der reelt er modtaget, og henhører dermed under artikel 1, litra t). Det er værd at bemærke, at definitionen af »ydelser« i artikel 1, litra t), i forordning nr. 1408/71 udtrykkeligt indbefatter »udbetalinger, der foretages som refusion af bidrag«. Udbetalingen af et tilskud med henblik på betaling af et bidrag har samme virkning. Det kunne således også anføres, at tilskuddet til sygeforsikringsbidragene er omfattet af dette punkt i artikel 1, litra t). Desuden erkendte den tyske regering tilsyneladende under retsmødet, at det tilskud, som skal udredes (gennem udbetaling til pensionsmodtageren) for bidrag til sygeforsikring, er omfattet af anvendelsesområdet for artikel 1, litra t), når pensionsmodtageren enten er frivilligt forsikret eller har tegnet en privat sygeforsikring. Jeg kan imidlertid ikke se, at denne tilskudsform skulle være væsensforskellig fra den, hvorefter tilskuddet udbetales direkte til sygeforsikringsinstitutionen, når pensionsmodtageren er tvungent forsikret i henhold til en lovpligtig ordning. På denne baggrund overbeviser den tyske regerings argumentation mig ikke.

Skal tilskuddet udbetales til personer bosat i andre stater?

14. Såfremt tilskuddet er et andet tillæg til pensionen (eller hvis det svarer til en udbetaling, der er foretaget som refusion af bidrag), således at det udgør en ydelse som omhandlet i forordningens artikel 1, litra t), er det åbenbart, at det udgør en ydelse ved alderdom som omhandlet i artikel 10, stk. 1. Domstolen har udtalt, at formålet med denne bestemmelse er at fremme arbejdskraftens frie bevægelighed ved at beskytte de pågældende mod den forskelsbehandling, som kunne blive et resultat af flytningen af deres bopæl fra en medlemsstat til en anden. Denne beskyttelse må nødvendigvis også omfatte en begunstigelse, der, uanset at den er hjemlet i en særordning, giver sig udslag i en forhøjelse af det pensionsbeløb, som ellers ville tilkomme den berettigede[9]. Desuden fremgår det af dette princip, at den pågældende ikke blot bevarer sin ret til at modtage pension og andre ydelser, som han har erhvervet ret til i medfør af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, selv efter at have taget bopæl i en anden medlemsstat, men ligeledes at han ikke kan afskæres fra at erhverve en sådan ret, udelukkende fordi han ikke har bopæl på området i den stat, hvori den institution, som det påhviler at udrede ydelsen, er beliggende[10]. Artikel 10 sikrer ikke alene opretholdelsen af ydelser, der er under udbetaling, men tillige at muligheden for at erhverve ret til ydelserne bevares[11]. Artikel 10 skal fortolkes således, at det hverken er til hinder for at erhverve ret til de i bestemmelsen omhandlede ydelser, erstatninger og pensioner eller kan begrunde fortabelse af retten til disse, at en person ikke er bosat i den medlemsstat, hvori den institution, som det påhviler at udrede ydelserne, er beliggende[12]. Eftersom årsagen til, at Viktor Movrin ikke modtager de omtvistede tilskud, netop og

9 — Domstolens dom af 7.11.1973, sag 51/73, Smieja, Sml. s. 1213, præmis 20 og 21.

10 — Domstolens dom af 10.6.1982, sag 92/81, Camera, Sml. s. 2213, præmis 14.

11 — Forslag til afgørelse fra generaladvokat Da Cruz Vilaça i sagen Giletti m.fl., dom af 24.2.1987, forenede sager 379/85, 380/85, 381/85 og 93/86, Sml. s. 955, punkt 69.

12 — Dommen i sagen Giletti m.fl., præmis 17.

udelukkende er, at han er bosat i en anden medlemsstat, skal den forelæggende rets spørgsmål, som anført af Kommissionen, besvares bekræftende.

15. LVA Westfalen's underliggende argumentation, som går ud på, at tilskuddet udgør en ydelse ved sygdom, og at det følgelig i henhold til forordningens artikel 27 ikke påhviler denne institution at udrede den, er efter min opfattelse grundløs. Som det anføres af Viktor Movrin og af Kommissionen, er den ikke i overensstemmelse med Domstolens afgørelse i Aulich-sagen [13]. Denne sag vedrørte karakteren af et tilsvarende tilskud til sygeforsikringsbidrag, som var indført ved Reichsversicherungsordnung (den tyske lov om social sikring). Heri fastslog Domstolen, at eftersom tilskuddet ikke var blevet tildelt, efter at den forsikringsbegivenhed, som den forsikrede havde angivet, var indtrådt, faldt det uden for anvendelsesområdet for artikel 27, som kun angår ydelser ved sygdom (eller moderskab), efter at den forsikringsbegivenhed, for hvilken der er tegnet forsikring, er indtruffet. Domstolen understregede, at der må sondres mellem forsikringsbidrag og forsikringsydelser. Det pågældende tilskud udgjorde ikke en ydelse, som blev udbetalt i tilfælde af sygdom. Der var tværtimod tale om en udbetaling, som skulle bidrage til dækningen af sygeforsikringsbidrag, idet denne forsikring var en forudsætning for at opnå krav på ydelser, som i tilfælde af sygdom skulle udredes af sygeforsikringsinstitutionen. Lad mig i denne forbindelse henvise til generaladvokat Gand's mere elegante formulering i Dekker-sagen [14], en tidligere sag, som vedrørte den samme type tilskud:

»Der er en principiel modsætning mellem begreberne bidrag og ydelse: Bidrag, som skal betales, er en betingelse for at stifte en ret, mens en ydelse forudsætter, at der består en ret.«

16. Den tyske regering har gjort gældende, at Nederlandenes behandling af personer, som modtager pensioner fra både Kongeriget Nederlandene og en anden medlemsstat, er i strid med fællesskabsretten, og navnlig med artikel 33 i forordning nr. 1408/71. En sådan ulovlig adfærd kan ifølge den tyske regering ikke udløse en forpligtelse hos Forbundsrepublikken Tyskland til at betale tilskud til de bidrag, som følger deraf, i hvert fald såfremt den pågældende, som det er tilfældet for Viktor Movrin i den foreliggende sag, i realiteten befinder sig i en finansielt gunstigere situation, end hvis han var bosat i Tyskland.

17. Den tyske regerings ræsonnement er som følger: Når modtageren af en tysk pension er bosat i en anden medlemsstat, kan denne stats sundhedssystem enten finansieres udelukkende ved skatter, som det er tilfældet i Det Forenede Kongerige, i hvilket tilfælde der ikke tilbageholdes noget beløb af pensionen til dækning af den pågældendes sygeforsikring, hvorfor der ikke er grundlag for at udbetale et tilskud, eller også finansieres det hovedsagelig af bidrag. I sidstnævnte tilfælde skal den

13 — Dom af 26.5.1976, sag 103/75, Sml. s. 697.

14 — Dom af 1.12.1965, sag 33/65, Sml. 1965-1968, s. 133, org.ref.: Rec. s. 1111, på s. 1121.

pågældende medlemsstat, når den fastsætter bidragets størrelse, alene tage hensyn til den pension, som udbetales af medlemsstaten. Pension, som eventuelt tilkendes af en anden medlemsstat i henhold til dennes lovpligtige pensionsforsikring, skal ikke tages i betragtning. Ifølge de oplysninger, som den tyske regering råder over, anvender alle medlemsstater — bortset fra Kongeriget Nederlandene — denne fremgangsmåde. I alle disse medlemsstater påvirkes udgifterne til sygeforsikringen således ikke af den fra Tyskland modtagne pension, hvorfor enhver begunstigelse gennem ydelse af tilskud til sygeforsikring er irrelevant.

18. Nederlandene udgør imidlertid et særtilfælde, eftersom pension, som betales fra en pensionsordning i en anden medlemsstat, fuldt ud tages i betragtning ved beregningen af bidrag til sygeforsikringen. Den tyske regering finder, at dette er uforeneligt med forordning nr. 1408/71, og navnlig med dens artikel 33 [15]. En ulovlig foranstaltning kan ikke hjemle en forpligtelse for den tyske institution, som udbetaler den pension, der danner grundlag for bidragets fastsættelse, til at betale et tilskud med henblik på betalingen af disse bidrag. Et sådant tilskud er i hvert fald udelukket i et tilfælde som det foreliggende, hvor det bidrag, som sagsøgeren skal betale til den nederlandske sygeforsikringsinstitution på grundlag af hans tyske pension (5,4%), er *mindre* end det, han skulle betale på grundlag af den tyske pension (7%), hvis han boede i Tyskland og var tvungent forsikret i den tyske sygeforsikringsinstitution. Han befinder sig dermed i en gunstigere situation, end hvis han havde boet i Tyskland. Eftersom hans situation ikke er ringere, er der ingen objektiv grund til at yde tilskud til sygeforsikringen.

19. Artikel 33, stk. 1 [16], i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»Den institution i en medlemsstat, som det påhviler at udbetale en pension eller rente, og som efter den lovgivning, der gælder for institutionen, skal tilbageholde bidrag, der påhviler pensionisten eller rentemodtageren til dækning af ydelser ved sygdom og moderskab, er berettiget til at foretage sådanne tilbageholdelser, beregnet i overensstemmelse med den pågældende lovgivning, i den pension eller rente, som institutionen skal udbetale, for så vidt en institution i den nævnte medlemsstat skal bære udgifterne ved de ydelser, der er udredt i medfør af artikel 27, 28, 28a, 29, 31 og 32.«

20. Jeg kan ikke se, hvorledes Nederlandenes adfærd skulle være i strid med denne bestemmelse. Artikel 33 har til formål at sikre, at en person, der har ret til en pension eller en rente, og som har bopæl på en medlemsstats område, ikke på grund af denne bopælssituation opkræves bidrag til en lovpligtig forsikring til dækning af

15 — Jf. punkt 19 nedenfor.

16 — Artikel 33, stk. 2, er uden relevans for sagen.

ydelser, som det påhviler en institution i en anden medlemsstat at udrede. Følgelig er bestemmelsen til hinder for, at den institution i en medlemsstat, som det påhviler at udbetale en pension eller en rente, opkræver bidrag til dækning af ydelser ved sygdom og moderskab, når en institution i en anden medlemsstat skal bære udgifterne ved disse ydelser [17]. Som følge deraf kan en institution i en medlemsstat kun foretage indeholdelser i pensionen for de forsikrede personer, der til gengæld herfor oppebærer ydelser ved sygdom eller moderskab fra den institution, der i vedkommende medlemsstat skal udrede disse ydelser. Sådanne indeholdelser kan ikke foretages, når udgifterne til de omhandlede ydelser ikke skal bæres af en institution i vedkommende medlemsstat [18]. I den foreliggende sag er der næppe nogen tvivl om, at Nederlandene ikke har foretaget indeholdelser i Viktor Movrin's pension for bidrag til dækning af ydelser afholdt af den tyske sygeforsikringsinstitution (som netop i sit skriftlige indlæg har understreget, at den ikke er ansvarlig for Viktor Movrin's sygeforsikring).

21. Under alle omstændigheder, og som det blev fremført af Kommissionen under retsmødet, bemærkes, at selv om Kongeriget Nederlandenes adfærd som hævdet var ulovlig, ville dette ikke anfægte Viktor Movrin's rettigheder i henhold til forordning nr. 1408/71. Den rette fremgangsmåde ville have været, at Kommissionen (eller Forbundsrepublikken Tyskland) iværksatte en traktatbrudsprocedure.

22. Jeg kan heller ikke se, hvorledes Viktor Movrin kan fortabe sine rettigheder i henhold til fællesskabslovgivningen om social sikring som følge af, at han som hævdet faktisk totalt betaler lavere bidrag til sygeforsikring som bosat i Nederlandene, end han skulle have betalt, hvis han havde haft bopæl i Tyskland. Det afgørende er, at nægtelsen af at tilkende ham tilskud med henvisning til, at han er bosat i Nederlandene, bringer ham i en ringere situation, end hvis han havde været bosat i Tyskland, og dette er klart i strid med det grundprincip om arbejdskraftens frie bevægelighed, som ligger til grund for forordningen.

23. På denne baggrund er det min opfattelse, at tilskuddet til sygeforsikring udgør en »ydelse« som omhandlet i artikel 1, litra t), i forordning nr. 1408/71 samt en kontantydelse ved alderdom som omhandlet i forordningens artikel 10, stk. 1. Tilskuddet skal derfor udbetales, uanset om den berettigede er bosat i en anden medlemsstat end den, hvori den institution, som det påhviler at udrede ydelsen, er beliggende. Jeg finder det ikke nødvendigt at tage stilling til de forskellige argumenter, som er fremført af Viktor Movrin og Kommissionen vedrørende EF-traktatens artikel 6, 48 og 51 (efter ændring nu artikel 12 EF, 39 EF og 42 EF), artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 1612/68 [19].

17 — Domstolens dom af 21.2.1991, sag C-140/88, Noij, Sml. I, s. 387, præmis 11 og 14.

18 — Domstolens dom af 28.3.1985, sag 275/83, Kommissionen mod Belgien, Sml. s. 1097, præmis 3.

19 — Rådets forordning af 15.10.1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EFT 1968 II, s. 467).

Forslag til afgørelse

24. På baggrund af ovenstående bør det af Sozialgericht Münster forelagte spørgsmål efter min mening besvares som følger:

»Et tilskud til dækning af bidrag til sygeforsikring som det, der ydes i henhold til § 249 a i Sozialgesetzbuch Fünftes Buch og i henhold til § 106, stk. 1, i Sozialgesetzbuch Sechstes Buch, udgør en »ydelse« som omhandlet i artikel 1, litra t), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, samt en kontantydelse ved alderdom som omhandlet i forordningens artikel 10, stk. 1. Tilskuddet skal derfor ydes til modtageren af en tysk pension, som er bosat i en anden medlemsstat, hvor han er tvungent forsikret i henhold til denne stats lovpligtige sygeforsikringsordning.«